

5. Minerālavots

Pagājušā gadsimta vidusposmā pie Krāslavas sāka veidoties kaut kas līdzīgs kūrortam. Aptuveni pusotra kilometra attālumā no pilsētas atradās avots, kura dziednieciskās īpašības bija pazīstamas jau sen. Ap 1870. gadu pie tā tika uzcelta vannu iestāde un mītnes atbraucējiem. Dziedināties ieradās slimnieki ne tikai no tuvākās apkārtnes, bet pat no Pēterburgas.

Ap 1880. gadu avotu zinātniski izpētīja Melhior Kubli (1836 — 1897). No 1873. līdz 1882. gadam viņš bija Daugavpils kara hospitāļa aptiekas pārvaldnieks,

pirms tam farmācijas maģistrs un privātdocents Tērbatā un vēlāk Kijevā. Kubli avota ūdeni konstatēja dzelzs sāļus, tāpat nedaudz sērūdeņraža. Avota ūdeni uzskatīja par visai noderīgu vājuma, mazasinības un podagras dziedīnāšanai.

Taču 1890. gadā avots jau bija galīgi nolaists, celtnes ap to sabrukušas. Dziedniecībā to izmantoja vairs tikai vietējie iedzīvotāji.

Sezona ilga no 1. jūnija līdz 15. augustam, tās laikā sagatavojā tikai aptuveni četrsimt vannas. Par procedūru skārda vannā bija

jāmaksā 50 kapeikas, koka vannā — 30 kapeikas.

Turpmāk avota dziednieciskās spējas vēl vairāk samazinājās, domājams, sakarā ar gruntsūdeņu līmeņa maiņu. Avots pamazām tika aizmirsts.

Varbūt tomēr par to ir saglabājusies vēl kādas ziņas vai liecības? Par to interesēsies P. Stradiņa Medicīnas vēstures muzeja darbinieki savā ekspedīcijā.

A. Viksna,
medicīnas zinātņu kandidāts

Redaktors K. MAKŅA